

SEDAT ANAR • Paganini Dinleyen İnekler

SEDAT ANAR 1988'de Halfeti'de doğdu. Hacettepe Üniversitesi Tarih Bölümü'nü üçüncü sınıfta bıraktı. Doğu müziğini ve başta santur olmak üzere Doğu müziği çalgılarını daha yakından tanımak ve öğrenmek için sık aralıklarla İran'a gitti. 2007 ve 2014 yılları arasında Ankara'da sokak müzisyenliği yaptı. TRT Müzik kanalında "Sesler Âlemi" ve "Santur'un Sesi" adlı müzik programlarını hazırlayıp sundu. 2016'dan beri İstanbul'da yaşıyor. Müzik hayatına profesyonel olarak devam eden Anar'ın Kalan Müzik ve Ahenk Müzik etiketiyle çıkmış 12 albümü var. Türkiye'nin yanı sıra yirmiye aşkın ülkede santuruyla konserler veren Anar'ın, 2018'de İletişim Yayınları'ndan *Sokaknâme / Bir Sokak Müzisyeni'nin Kaleminden* adlı anı kitabı, 2020'de Beykoz Belediyesi Yayınları'ndan *Santurnâme - Geçmişten Günümüze Santurun Hikâyesi* adlı araştırma-inceleme kitabı, 2021'de İletişim Yayınları'ndan *Hallerin Esiri* adlı romanı, *Sokağın Sesleri: Osmanlı'dan Günümüze Sokak Müziği* adlı araştırma-inceleme kitabı, 2022'de Pruva Yayınları'ndan *Hayatın Uğultusu Dışında* adlı portre kitabı ve son olarak 2022'de Everest Yayınları'ndan *Bir Müzisyenin Arayışı* adlı deneme kitabı çıkmıştır.

İletişim Yayınları 3320 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 592

ISBN-13: 978-975-05-3523-9

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Seda Mit

KAPAK RESMİ Çiğdem Koytak

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Yağmur Yıldırım

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEDAT ANAR

Paganini Dinleyen İnekler

İÇİNDEKİLER

<i>Kurdu boğan adam</i>	7
<i>Paganini dinleyen inekler</i>	13
<i>Zenci eli</i>	21
<i>Tanburi Arif Bey ve rapçi Miyop Hayal</i>	25
<i>Köyden kente uzanan bir çöp hikâyesi</i>	37
<i>Yalnız Yaşar Dede ve atı Narin</i>	43
<i>Yaşar'ın (Krikor'un) çocukluğu</i>	57
<i>Ressam</i>	69
<i>Bir sokak müzisyeninin güncesi</i>	81

Kurdu boğan adam

Bazen üzülmekle sevinmek arasında bir yerde dururuz. Ressam Ebuzer Kayacı da bu haldeydi. “Kurdu Boğan Adam” adlı tablosu dört yüz bin dolara satılmıştı ama bu durum karşısında ne mutlu olmuştu ne de mutsuz: Tablonun beklemediğinden iyi bir fiyata satılması ve para kazanması güzel bir şeydi elbet. Bir yandan da hayatının unutulmaz anlarından birini anlattığı için bu eserin elinden çıkmasına üzülyordu.

Kaldığı otel odasını karmaşık hislerle adımlarken telefonu çaldı. Arayan, “Kurdu Boğan Adam” tablosunu koleksiyonuna katan ünlü iş insanı ve koleksiyoner Adem Bakırcı idi; kendisiyle bir akşam yemeği yemek istiyordu. Ebuzer, biraz da sıkıntılı halinden uzaklaşmak için teklifi kabul etti ve aynı akşam Boğaz’a nazır bir balık restoranında buluştular. Adem Bey, eşi Neriman Hanım’la gelmişti. Masaya oturur oturmaz Ebuzer’in yeteneğini ve satın aldıkları tabloyu övmeye başladılar, yemek boyunca da resim üzerine sohbet ettiler. Ebuzer, Adem Bey’in resim bilgisine hayran kalmıştı. Yemekten sonra ikram edilen özel şaraplarını yudumlarken Adem Bey, “Artık resmin hikâyesini de duy-

mak istiyoruz Ebuzer Bey,” deyince ressam bir an sustu. Anlatmakla anlatmamak arasında kaldı. Adem Bey ise ısrarcıydı, “Çok merak ediyorum koleksiyonumda yer alan bu şaheserin hikâyesini. İnanır mısınız, ofisimde bir saat boyunca onu izledim. Billhassa resimdeki adamın yüz ifadesi etkiledi beni. Hüzünlü ve bir o kadar da cesur bir yüz ifadesi... Hayran kalmamak elde değil. Bir de sonuçta o kadar para verdim, hikâyeyi bilmek hakkım sanırım,” deyince Ebuzer de Neriman Hanım da güldüler. Ebuzer kendini toparlayıp anlatmaya karar verdi.

“Biliyorsunuz, ben Adıyaman’ın bir köyünde doğup büyüdüm. Liseden sonra da Mimar Sinan Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü’nü kazanıp İstanbul’a geldim. Ardından Fransa’da yüksek lisans ve doktoramı yaptım. Hâlâ da Fransa’da yaşıyorum ya, yirmi yıl olmuş üniversiteyi bitireli. Galiba yaşılanıyorum artık. Yaptığım resimlerin hemen hemen hepsinin esin kaynağı, köyümde yaşayıp gördüklerimdir. ‘Kurdu Boğan Adam’ı da köyümde yaşadığım ilginç olayların birinden yola çıkarak yaptım.

Güneydoğulular kalabalık aile sever ve bu yüzden fazla çocuk yaparlar. Bizim aile, köyün en az nüfusa sahip ailesiydi: Ben, kız kardeşim Yasemin, annem ve babam. Dedemlerin ayrı evleri vardı. Tek gözlü ev derler bizim orada, tek odalı bir ev... Çok paramız olmadığı için evimizi tarlamızın içinde yapmıştık. Hepsini kırk haneden oluşan köyümüze iki kilometre uzaklıktaydı evimiz. Yedi koyunumuz vardı. Babam ahırını da elleriyle yapmıştı; kerpiç taşlarla ve dağdan toplayıp getirdiği uzun ağaç dallarıyla. Evimizin bahçe duvarını da tarladaki büyük taşlarla örmüştü.

Babam yalnız bizim koyunların değil, köydeki tüm koyunların da çobanıydı. Köy halkı aralarında para toplayıp babama maaş gibi ödeme yapardı. Babam da karşılığında her gün köydeki tüm koyunları, inekleri ve keçileri dağlara ot-

latmaya götürürdü. Onun çobanlıktan kazandıklarıyla yaşamaya çalışıyorduk. Babam... Uzun, püskül gibi sakalları ve hayat dolu bakışları... Ona hayrandım. Dal gibi uzun, geniş omuzlu, çok güçlü bir adamdı. Bakışları hüznüydü. Gü-lüşü bile hüznünü gölgeleyemezdi. Ona baktığımda, hayata karşı zırhını kuşanmış bir savaşı görürdüm.

Bir gün hayatımda hiç görmediğim kadar çok kar yağdı köyümüze. Dokuz yaşındaydım. Köydeki herkes hayvanla-rını ahıra kapatmıştı. Biz de öyle yapmıştık. Babam ve an-nem bile daha önce böyle kar yağdığını görmemişlerdi. He-pimiz sobanın başına toplanmıştık. Babam, rüzgârın sesin-den korkan Yasemin'i kucağına almış, masallarla teselli et-meye çalışıyordu.

Derken köye inen üç aç kurt evimizin bahçesine girdi. Ba-bamın taşlarla ördüğü duvar fırtınanın şiddetinden yıkılmış-tı. Açlıktan gözleri dönmüş kurtlar o yıkık yerden bahçemi-ze girip ahırımızın tahta kapısına dayanmıştı. Ben, annem ve Yasemin korkulu gözlerle evimizin penceresinden kurtlara bakıyorduk. Babam 'kurmali silah' dedikleri av tüfeğine kur-şunları yerleştirip pencereden üç el ateş etti ama kurtlardan sadece birini öldürebildi. Fırtınadan ötürü hedefi görmekte zorlanıyordu. Diğer iki kurdun pencereye yaklaşmasını bek-ledi ama gelmediler. Allah'tan penceremizin parmaklığı var-dı. Yoksa kurtlar pencereden atlayıp içeri bile girebilirdi. Aç-lık hayvana da, insana da her şeyi yaptırır.

Babam tüfeğini yine doldurdu. Bu sefer de isabet ettireme-di. Çok sinirlendi, küfürler savurdu. Kurtlar durmuyor, ahı-rın kapısını zorlamaya devam ediyorlardı. Bir insanın om-zuyla kapıya abanması gibi kurtlar da var güçleriyle kapıya atıyorlardı. Koyunların korku dolu sesleri ve kurtların hırıl-tıları rüzgâr sesine karışıyordu.

Babam düşünceli düşünceli evin salonunda volta atıp dur-du. Sonunda, 'Bu böyle olmayacak Halime. İki kurşunum